

Βγήκα από τον εφιάλτη και θέλω να με ακούσετε...

— Η Κάτια στο νοσοκομείο, όταν πια μπορούσε να χαμογελάει ξανά.

Γράφει η **Κάτια Νιάκαρη**

Περίπου εξήντα ημέρες αφότου είχα το πρώτο σύμπτωμα και σαράντα ημέρες που δεν μπορούσα να εξυπηρετήσω ούτε τον εαυτό μου, μπορώ να μιλήσω για έναν εφιάλτη. Οχι απλά για έναν ιό. Μοιράζομαι την εμπειρία μου, θέλοντας να αφυπνίσω όσους νιώθουν άτρωτοι.

16 Δεκεμβρίου 2020, ημέρα Τετάρτη. Μια παράξενη και πρωτόγνωρη κόπωση με καταβάλλει. «Θα είναι από τις πολλές ώρες στη δουλειά», ήταν η πρώτη σκέψη. Λίγες ώρες αργότερα, έντονη ημικρανία, πόνοι στο στομάχι και ένα ενοχλητικό κάψιμο στην μύτη καθώς ανάσαινα.

Κατάκοπη γυρίζω σπίτι. Η επόμενη ήταν η ημέρα του ρεπό μου. Τα συμπτώματα παρέμεναν. Περνούσα δύσκολα. Το βράδυ έκαναν την εμφάνισή τους τα πρώτα δέκατα: 37,3

Δεν πέρασε καθόλου από το μυαλό μου ο κορονοϊός. Επαιρνα όλα τα μέτρα. Μάσκες, αντισηπτικά, αποστάσεις. Καμία άσκοπη μετακίνηση, παρά μόνο τα αναγκαία για τη δουλειά.

Πρωί πρωί ωστόσο μπήκα στο αυτοκίνητο και πήγα για rapid test. Λίγες ώρες μετά, η απάντηση. Θετική στον κορονοϊό.

Ημουν σπίτι με τον σύζυγο και το παιδί μου. Μου κόπηκαν τα πόδια. Ετρεξα στο δωμάτιο. «Να μπω σε απομόνωση», σκέφτηκα. Τι σημασία βέβαια θα είχε; Αφού μέχρι εκείνη τη στιγμή ήμουν συνεχώς μαζί τους. Χωρίς μάσκα, χωρίς απόσταση... Αγκαλιά...

Μέσα στο ίδιο σπίτι επικοινωνούσαμε με το τηλέφωνο. Ερχονταν στο παράθυρο από το μπαλκόνι να δουν αν είμαι καλά. Νερό, φάρμακα και φαγητό (το οποίο δεν μπορούσα ούτε να δοκιμάσω), τα άφηνε ο άντρας μου έξω από την πόρτα του υπνοδωματίου.

Φυσικά πέρασα και από τη διαδικασία της ιχνηλάτησης, αφού ενημέρωσα στη δουλειά. Εσπαγα το κεφάλι μου, πάνω στον πανικό μου, με ποιους είχα έρθει σε επαφή. Και μόνο στη σκέψη ότι μπορούσα να έχω κολλήσει κάποιον, πανικοβαλλόμουν.

Το απόγευμα της ίδιας ημέρας, ήρθαν στο σπίτι από διαγνωστικό κέντρο και μου πήραν επίχρισμα για μοριακό τεστ.

Το βράδυ αρκετά δύσκολο. Είχε ξεκινήσει να κάνει την εμφάνισή του και ο βήχας.

Φτάνει το Σάββατο. Τρεις ημέρες μετά, από τα πρώτα συμπτώματα. Τα αποτελέσματα από το μοριακό τεστ επιβεβαιώνουν το rapid. Αν και είχα ξεκινήσει αντιβίωση, δεν με βοήθησε. Ο πυρετός έφτασε 39,5 και οι πόνοι πια στο στομάχι ήταν ανυπόφοροι.

«Πρέπει να πάει στο νοσοκομείο». Ήταν τα λόγια του γιατρού. Λίγες ώρες μετά έφτασε το ασθενοφόρο με το πλήρωμα να θυμίζει... αστροναύτες, με τις ειδικές στολές τους.

Με πήγαν στο «Σωτηρία». Δεν μπορούσες να αναγνωρίσεις κανένα πρόσωπο. Γιατροί, νοσηλευτές, όποιος κυκλοφορούσε ήταν εξοπλισμένος με γάντια, μάσκες, προσωπίδες, στολή διπλή πολλές φορές.

Αφού με εξέτασαν, μου ανακοίνωσαν ότι στην κατάστασή μου δεν μπορούν να με αφήσουν να επιστρέψω σπίτι και πρέπει να νοσηλευτώ...

Ήταν απίστευτο πόσες αρνητικές σκέψεις μπορεί να κάνει το μυαλό μας μόλις μέσα σε λίγα δευτερόλεπτα. «Θα καταφέρω να βγω ζωντανή από το νοσοκομείο; Το παιδί μου; Θα το ξαναδώ»; Αυτά τα ερωτήματα γυρνούσαν ξανά και ξανά στο κεφάλι μου.

Με μετέφεραν στην 9η Πνευμονολογική Κλινική του νοσοκομείου, εκεί όπου ήταν η πτέρυγα για την Covid- 19.

Ανοιξε μια μεγάλη πόρτα, στην οποία απαγορευόταν η είσοδος και με οδήγησαν στο δωμάτιο.

Αμέσως με έβαλαν σε ορούς και ήδη από την αρχή της νοσηλείας ξεκίνησαν τα φάρμακα. Αντιβιώσεις, αντιπηκτικές ενέσεις και πάλι αντιβιώσεις και συνέχεια επαναλαμβανόταν αυτή η διαδικασία.

– Οι γιατροί έβλεπαν τους ασθενείς από το μπαλκόνι με μάσκες και αποστάσεις.

Οι πρώτες δέκα ημέρες τρομερά δύσκολες, χωρίς να μπορώ να μυρίσω και να γευτώ τίποτα. Αλλά αυτό είχε μικρή σημασία γιατί έτσι και αλλιώς τρεφόμουν μόνο από ορούς. Πόνοι στο στομάχι, βήχας, εμετοί, κυρίως την 8η με 9η ημέρα. Τις ημέρες του «καταρράκτη», όπως ονομάζεται, που βαραίνει δηλαδή ο ασθενής και μπορεί να έχει επιπλοκές που θα τον οδηγήσουν ακόμα και στη διασωλήνωση.

Στην απομόνωση, λοιπόν, με όλα αυτά τα βασανιστικά. Σκέφτομαι όμως ΠΟΣΟ τυχερή υπήρξα αφού δεν χρειάστηκε να αποχαιρετήσω μέσω ενός τηλεφωνήματος την οικογένεια μου. Αυτή ήταν η διαδικασία για τους ασθενείς που έμπαιναν στην Εντατική.

Ενα από εκείνα τα βράδια άκουσα τους γιατρούς και τις νοσηλεύτριες να τρέχουν. Πάγωσα. Ήταν η στιγμή που μια ηλικιωμένη κυρία, μετά από ημέρες νοσηλείας, έπρεπε να διασωληνωθεί. Πήρα αμέσως τον άντρα μου, παρά το προχωρημένο της ώρας και του είπα πόσο φοβόμουν. «Όλα θα πάνε καλά, θα δεις», ήταν η απάντησή του.

Μεγάλη παρηγοριά για μένα οι νοσηλεύτριες αλλά και κείνοι που έμπαιναν για να καθαρίσουν το δωμάτιο.

Τα λόγια τους μου έδιναν χαρά. Το σκέφτομαι όμως και με στενοχωρεί που αυτούς τους ανθρώπους, αν τους συναντήσω, δεν θα μπορέσω να τους αναγνωρίσω.

Δεκαοκτώ ημέρες νοσηλείας. Χριστούγεννα, Πρωτοχρονιά, μόνη σε ένα δωμάτιο, όπως δεκάδες άλλοι. Είχαμε αφήσει πίσω όλοι μας τους δικούς μας ανθρώπους να αγωνιούν και να μας περιμένουν. Ήταν για μένα λυτρωτικό ότι κανείς από την οικογένειά μου δεν κόλλησε – χρειάστηκε

μόνο να παραμείνουν σε καραντίνα για 14 ημέρες.

– Χριστουγεννιάτικο δωράκι από το νοσοκομείο προς τους ασθενείς.

Στις 5 Ιανουαρίου ήταν η ημέρα της απελευθέρωσης. Επιτέλους αρνητική! Δεν κρατιόμουν να πάρω το εξιτήριο στα χέρια μου.

Ο άντρας μου από νωρίς περίμενε έξω από την κλινική να ετοιμαστούν τα χαρτιά και να επιστρέψουμε στο σπίτι μας.

Ο μικρός μου, μόλις με είδε ήρθε διστακτικά κοντά μου ρωτώντας με αν μπορεί να με πλησιάσει, αν μπορεί να με αγκαλιάσει και αν θα του ξαναφύγω.

Ακούω και βλέπω πολλά για το εάν υπάρχει αυτός ο ιός, αν είναι αλήθεια ότι ο κόσμος που νοσηλεύεται στα νοσοκομεία νοσεί από αυτόν τον ιό, αν ο κόσμος που πεθαίνει, πεθαίνει στα αλήθεια από αυτόν τον ιό.

Περίπου εξήντα ημέρες αφότου είχα το πρώτο σύμπτωμα και έπειτα από σαράντα ημέρες που δεν μπορούσα να εξυπηρετήσω ούτε τον εαυτό μου, μπορώ να μιλήσω για έναν εφιάλτη. Όχι απλά για έναν ιό.

Κάποιοι καταφέραμε να γυρίσουμε σπίτι, κάποιοι δεν γυρίσανε ποτέ, κάποιοι δεν είναι σίγουρο αν θα γυρίσουν.

Μοιράζομαι την εμπειρία μου, θέλοντας να αφυπνίσω όσους νιώθουν άτρωτοι.

Φόβο, πόνο, μοναξιά... Αυτά ένιωσα πρώτη φορά στη ζωή μου και νιώθω ευγνώμων που μπόρεσα

να επιστρέψω στους ανθρώπους που αγαπώ και με αγαπούν, που μπόρεσα να επιστρέψω στη δουλειά μου. Που μπορώ να συνεχίσω να ζω.

** Η Κάτια Νιάκαρη είναι δημοσιογράφος και εργάζεται στην ΕΡΤ. Εγραψε για το Protagon αυτή την προσωπική μαρτυρία με την ελπίδα ότι θα ευαισθητοποιήσει τους αρνητές του κορονοϊού*

05.02.2021

Πηγή: [Protagon.gr](https://www.protagon.gr)